dusse, siis pole siin mainida ühtki sügavamale küündivat üksikteost. Kuid ajakirjanduses kui ka üldises meelsuses võime tõdeda ilmset „demokraatia kriisi“ arengut ja osalt ka fašistlikkude võimukeskenduse ideede levimist. E. rahvuslaste klubide „ERK'is“ on püütud süvendada eesti poliitika ja kultuuri rahvuslikustamist (mõnevõrra Itaalia mõjudel), kuna „vabadussõjalaste“ „Võitluses“ on massidesse levitatud hulk meile seni täiesti võõraid vaateid ja seisukohti, mis suurel määral otseselt laenatud Hitleri programmist. Demokraatia kaitse alal väärib mainimist E. Madissoni „Parlamentarism“ ja E. Laamanni „Demokraatia ja diktatuur“. Marksistlikku ideoloogiat õige radikaalses suunas on püüdnud eestikohastada „Sotsialistlik Võitlus“, kuigi ilma suuremate tagajärgedeta.

Kirjandus.

Kriisiprobleemi käsitlusest pole 1933. a. saadud mööda kirjandusegi puhul. Tiraaži langus ja vastavalt sellele honoraride vähenemine on majandusliku kriisi pigistusi andnud tunda igale kirjandusega tegelejale. Kuid turukriisi vaatluse kõrval ei vaibunud 1933. a. veel päriselt ka arutlused kirjanduse sisulisest kriisist. Romaani ja draama uusrealistlik suund on end küll täiel määral suutnud maksma panna ja pakub küllalt tõendusi oma elulisusest ja arenemisvõimelisusest, kuid luule ja novell on mitmeti alles käärimisstaadiumis ning pole veel kaugeltki selge, kuhu nad lõppeks suunduvad praeguselt ristteelt. Ühelt poolt tugev uusromantiliste traditsioonide püsimine, teiselt poolt aga asjalikkuse sissetung ja vormi tahtlik „proosastamine“ on muutnud luule mingiks üleminekuaja nähiseks, mis luuletajate tihti virtuositeedini tõusnud

Eesti kroonika 1933, lk. 82